

I.

Мартина видя за първи път автомобила една сутрин, докато закусваше с Тендай на високо възвишение в резервата „Савубона“¹. Тогава не му обърна внимание, защото Тендай – зулусът, надзирател в резервата, ѝ разказваше някакви смешки. Освен това изцяло беше погълната от вкусните ролца от бекон и пържен банан. А и колата – черен седан с тъмни стъкла, обърна и се върна обратно, преди да стигне до къщата, и Мартина реши, че някой просто е объркал пътя.

¹ Савубона – на езика зулу означава „здравей“. (б. пр.)

Но на следващия ден колата се появи отново. Този път нямаше как да не ѝ обърне внимание, защото седанът спря пред клиниката, където тя тъкмо щеше да храни болните животни. Задната врата на колата се отвори и висок, плешив мъж уверено слезе от нея. Носеше скъп тъмносин костюм и часовник, който изглеждаше като ръчно изработен от цяло кюлче злато. Мъжът се огледа с властно изражение.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – Мартина се постара да скрие разгразнението си от това, че голямата кола стресна болните животни. Сигурна беше, че шофьорът няма да връхлети така в болница, където се лекуват хора. Мнозина изобщо не разбират, че животните също заслужават уважение.

– О, мисля, че видях, каквото ми трябва – отвърна мъжът, но не мръдна от мястото си. По устните му играеше доволна усмивка. После бръкна в джоба си, извади запалка и дебела пура и запуши така спокойно, сякаш разполагаше с цялото време на света.

– В неделя не се организира сафари – осведоми го Мартина.

– Не идвам на сафари, а да се видя с Гуин Томас. А ти сигурно си...

Мартина сподоби въздишката си. Чакаха я три изгладнели каракала¹ и една антилопа, на

¹ Каракали – хищници от семейство котки, подобни на рис. Принадлежат към групата на малките котки. (б.рег.)

която трябва да превърже раната. Хич не ѝ беше го празни приказки. Освен това баба ѝ тази сутрин отново изнесе редовната си лекция как не бива да разговаря с непознати.

– Казвам се Мартина Алън – отвърна тя неохотно. – Ако искате да видите баба ми, тя е в къщата.

– Алън? – повтори той. – Откога живееш тук, малка Мартина? Не ми звучиш като африканка. Откъде си?

Мартина започна да се отчайва. Искаше ѝ се отнякъде да се появи Тендай или Бен и да я спаси. Но Тендай бе на пазар в Сторм Кросинг, а Бен отиде в Кейптаун да изпрати родителите си, които заминаваха на пътуване из Средиземноморието.

Мартина не можеше да отговори на плешивеца, че не е негова работа как се казва и откъде е, защото, ако се окаже някой важен клиент, баба ѝ после ще ѝ трие сол на главата.

– Живея в „Савубона“ от почти една година – отговори тя.

Понечи да добави „от миналата Нова година, когато мама и татко загинаха в пожар в дома ни в Хампшир, Англия“, но не го направи. Нямаше навик да споделя лични неща с непознати. Вместо това попита:

– Баба очаква ли ви? Да ви заведе ли?

– Една година е доста време – мъжът не обърна внимание на въпросите ѝ. – Доста-

търчно дълго, за да се привържеш към това място.

После добави нещо, от което тръпки побиха Мартина.

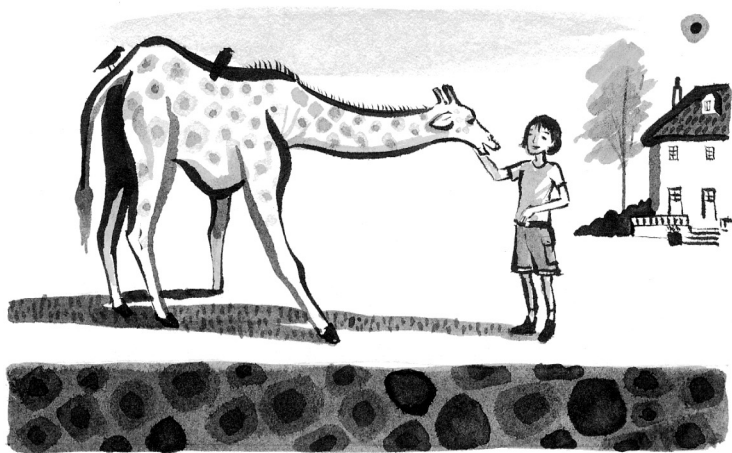
– Жалко!

Само една дума, но я каза така, че на Мартина ѝ се прииска да се втурне в къщата и да се скрие – толкова се изплаши от непознатия! Преди да успее да отговори, мъжът продължи:

– Добре тогава, май е време да си поговоря с баба ти. Не се притеснявай, знам пътя.

Мъжът се качи в седана и колата бавно потегли.

Във въздуха остана да се носи лепкавата миризма на пура и думата, която увисна тежко: „Жалко!“

2.

Мартина се зачуди дали да не изтича по прекия път до къщата и да предупреди баба си за идването на противния мъж, но се сети, че дори не го попита как се казва, а Гуин Томас често се гразнеше от „предчувствията“ ѝ. Пък и какви аргументи има за подозренията си? Един добре облечен мъж с хубава кола, който не е направил нищо лошо, освен дето я попита коя е и откъде е. Мартина реши да не се поддава на страховете си.

Каракалите вече гризяха пръчките на клетката от глад и щом Мартина влезе при тях, те се сншиха, готови да се нахвърлят върху храната. Бяха безпомощни котета с

гълзи ушички с пискюлчета на върха, когато дойдоха в „Савубона“. Бяха толкова малки и немощни, че първите седмици спяха в леглото на Мартина. Сега вече бяха силни като млади планински лъвове. Щом Мартина погвърли парчетата месо във въздуха, каракалите се изстреляха с отскок на два-три метра височина. Захапаха месото и погълнаха парчетата почти цели, без да спират да ръмжат. Скоро ще са готови да се върнат сред дивата природа, помисли Мартина. Тя отсега знаеше, че много ще ѝ липсват.

Мартина гушна Ферис, бебето маймунка, което веднага се вкопчи в рамото ѝ, и се зае с останалите животни. Даде им храна и вода и превърза раната на Дик-гук – нежната, миниатюрна антилопа с къси, заострени рога. Крехкото мъниче гледаше доверчиво Мартина с големите си очи, докато момичето налагаше раната ѝ със специалната отвара на Грейс, лелята на Тендай. Грейс беше сангома – лечителка, и единственият човек, който знаеше истината за дарбата на Мартина да лекува животни. Между тях двете имаше специална връзка и сега, през лятната ваканция¹, Мартина щеше да вижда Грейс често.

Момичето върна маймунката в клетката въпреки протестите ѝ и тръгна по пътека-

¹ Лятна ваканция – Южна Африка е в Южното полукълбо и лятото е през ноември, декември и януари. (б. пр.)

та към резервата да каже „добро утро“ на Джемми – белия жираф. Входът на резервата беше близо до къщата и щом Мартина стигна до нея, на алеята видя видя черния автомобил. Беше спрял също като катафалка. Шофьорът пушеше, подпрян на предния капак. Той вдигна ръка за поздрав. Тя също му махна, но без особен ентузиазъм.

Както всяка сутрин, Джемми я чакаше до портата на резервата. Силуетът му се очертаваше на синьото небе, а сребристойбалата му козина с канелени петна блестеше на слънцето. Изминаха десет месеца, откакто го видя за първи път, но продължаваше да се вълнува всеки път, когато го зърнеше. Джемми я поздрави със своя тих, мелодичен звук и наведе глава. Мартина го почеса зад ушите и го целуна по кадифения нос, а жирафът блажено притвори очи с дълги, извити мигли.

– Още три седмици ваканция, Джемми – рече тя, – представяш ли си? Три прекрасни седмици без домашни, без математика и история, без госпожица Фокнър, която ми се кара, че зяпам през прозореца... А най-хубавото е, че и Бен ще е тук. Ще бъде райско! Ще обикаляме „Савубона“, ще гребем в езерото, може дори да лагеруваме на палатка.

Джемми потърка нежно муцуната си в рамото на Мартина. Тя се изкушаваше да го поязди, но знаеше, че Бен всеки момент ще

се върне от Кейптаун, и искаше да разбере какво е станало. Щеше да му помогне да се настани в стаята за гости, където ще спи през ваканцията, докато родителите му пътуват. Майка му беше индийка, а баща му – африканец. Те искаха и той да отиде с тях, но Тендай обучаваше Бен за следотърсач и затова момчето ги помоли да го оставят в резервата през ваканцията.

Мартина и Бен решиха да прекарат една спокойна ваканция за разлика от предишната, която премина в опити да спасят леопард от жестоки ловци и обезумяла хайка иманяри в дивите планини на Зимбабве.

Мартина тъкмо заключваше портата на резервата, когато двигателят на черния седан изръмжа. Автомобилът полетя по алеята и едва не събори една саксия. Мартина се изненада, че баба ѝ, която обикновено изпращаше посетителите до колата, а после им махаше, докато изчезнат от погледа ѝ, сега никаква не се виждаше. В сърцето на момчето се прокрадна тревога.

Докакто бързаше между манговите дръвчета към къщата, тя видя джипа на Тендай да влиза в двора. На предната седалка до надзирателя седеше Бен. Като видя Мартина, момчето се ухили, и белите му зъби блеснаха на лицето му с цвят на мед.

– Хванах Тендай на стоп – обясни Бен, когато джипът спря. Метна раницата си на

рамо и скочи от очукания автомобил. Носеше елек в цвят каки, широки камуфлажни панталони и туристически обувки.

– Хората, които трябваше да ме върнат, нямаха желание да идват дотук, за да не ги изяде някой лъв.

Мартина не можа да се засмее на шегата, притесняваше се, че в къщата е твърде тихо. В осем часа Гуин Томас обикновено беше в кухнята – пиеше чай и хапваше препечена филийка с конфитюр от касис, докато слушаше новините и прогнозата за времето по радиото. Освен това обеща да изпече кифлички за посрещането на Бен.

– Къде е баба ти, малката? – попита Тендай. – Звънях ѝ на стационарния и на мобилния телефон да я питам за една доставка, но не отговаря.

Мартина го погледна.

– Нещо не е наред, Тендай! Дойде един противен мъж и нещо се е случило! Знам го!

– Какъв противен мъж? – попита Бен и пусна раницата на земята.

Тендай се намръщи:

– Да не говориш за онзи с черния седан? Едва не ни изхвърли от пътя.

Тендай забърза към къщата. Мартина и Бен го последваха. Момчето се упрекваше, че не придружи мъжа до къщата. Ами ако нещо се е случило с баба ѝ...

Воин, черно-белият котарак на Гуин То-

мас, седеше на стълбите пред къщата с настръхнала козина и бясно махаше с опашка. Тендай го подмина и влезе в дневната.

– Госпожо Томас? – извика той. – Госпожо Томас, добре ли сте?

– Бабо! – викна Мартина.

– Няма нужда да крещите – чу се тихият глас на Гуин Томас. – В кабинета съм.

Мартина по навик почука на вратата. Баба ѝ седеше приведена над бюрото, а лицето ѝ беше бяло като листовете, които гържеше в ръце. Гуин Томас вдигна глава и Мартина с изумление видя, че сините ѝ очи са зачервени, сякаш е плакала.

– Влезте, Мартина, Тендай! Ти също, Бен, и ти си част от нашето семейство.

– Онзи мъж те разстрои, нали? Знаех си, че е гадняр, разбрах го още щом го зърнах!

– Мартина, колко пъти да ти казвам да не съдиш за хората по вътрешното си чувство? – упрекна я Гуин Томас. Ръцете ѝ стискаха здраво документите. – В случая обаче си права.

Тя замълча и се загледа през прозореца, сякаш се опитваше да запечата в съзнанието си образите на антилопата и зебрата, които обикаляха около водоема.

– Ще ми се да не се налага да го казвам, но...

– Каквото и да е, госпожо Томас, сигурен съм, че ще се оправи – успокои я Тендай.

Мартина не беше толкова убедена.

– Бабо, плашиш ме! Какво е станало? Кой е този мъж?

– Името му е Рубен Джеймс – отвърна най-сетне Гуин Томас. – Беше партньор на покойния ми съпруг. Спомням си, че съм го виждала и от пръв поглед не ми хареса, въпреки че с Хенри май се разбираха добре. Господин Джеймс живее в Намибия и според думите му едва наскоро разбрал, че Хенри е убит от браконieri преди повече от две години... И сега ми носи това.

Тя подаде един от документите. По средата пишеше: *„Последна воля и завещание на Хенри Пол Томас“*. В горния десен ъгъл имаше восъчен печат с неравни краища, приличаше на кърваво петно... Мартина разпозна знака на адвокатска кантора „Кътър и Боу“ от Хемпшир, Англия.

Тендай беше объркан.

– Откъде се е сдобил с такъв личен документ? – зачуди се той.

– И аз това попитах. Оказа се, че преди три години, когато „Савубона“ имаше финансови затруднения, Хенри е заел от господин Джеймс голяма сума пари. Явно тогава е променил и завещанието си. Ако парите не бъдат върнати до 12 декември, тоест днес, резерватът и всичко в него автоматично става собственост на Рубен Джеймс.

– Божичко!... – изстена Тендай и се строполи на свободния стол.

Мартина замръзна. Думите на баба ѝ сякаш не можеха да стигнат до съзнанието ѝ. Резерватът и всичко в него...

Резерватът и всичко в него!

– Това означава ли, че първоначалното заведение, според което вие ставате собственик на „Савубона“, ако господин Томас почине, вече е нищожно?

– Да – кимна Гуин Томас, – защото е написано преди десет или повече години. Но и това не е най-лошото...

Мартина ахна.

– И друго ли има?

– Страхувам се, че да. Връчиха ни съдебна заповед. Имаме тринайсет дни да напуснем „Савубона“, да освободим персонала и да се сбогуваме с животните. След тринайсет дни „Савубона“ няма да е наша.